Lieta Nr. C31530512;

CA-2806/25; 2013.g.

SPRIEDUMS

LATVIJAS REPUBLIKAS vārdā

2013.gada 16.decembrī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja L.Volberga,

tiesneses L.Gavare un I.Bērziņa

ar sekretāri E.Ločmeli,

piedaloties zvērinātam advokātam /pers. E/,

izskatīja atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulv.34,

civillietu /pers. F/ prasībā pret /pers. G/ par uzturlīdzekļu un uzturlīdzekļu parāda piedziņu sakarā ar /pers. G/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 27.marta spriedumu un

konstatēja:

/pers. F/ (turpmāk - prasītāja) 2012.gada 2.novembrī Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā cēlusi prasību pret /pers. G/ (turpmāk - atbildētājs) par uzturlīdzekļu un uzturlīdzekļu parāda piedziņu, lūdzot tiesu: 1) piedzīt no /pers. G/ par labu /pers. F/ uzturlīdzekļus bērna /pers. H/ uzturam Ls 100,00 apmērā; 2) piedzīt no /pers. G/ par labu /pers. F/ uzturlīdzekļu parādu Ls 1870,00 apmērā; 3) noteikt, ka spriedums izpildāms nekavējoties.

Prasības pieteikumā norādīts, ka /pers. F/ un /pers. G/ laulības laikā/datums/dzimusi meita /pers. H/.

2004.gada 2.martā starp prasītāju un atbildētāju tika noslēgta Vienošanās par uzturlīdzekļu noteikšanu, saskaņā ar kuru puses vienojās, ka atbildētājs meitas aprūpei sniegs Ls 100,00 mēnesī./datums/pušu laulība tika šķirta, un prasītāja īsteno meitas /pers. H/ ikdienas aizgādību.

Prasībā norādīts, ka Civillikuma 1587.pants nosaka pienākumu izpildīt uzņemtās saistības, bet atbildētājs pilnībā nav pildījis ar minēto Vienošanos pielīgtās saistības - ik mēnesi sniegt Ls 100,00 meitas /pers. H/ aprūpei, jo no 2008.gada maija nav sniedzis uzturlīdzekļus meitas aprūpei Vienošanās noteiktajā apmērā. Laika posmā no 2008.gada maija līdz prasības sagatavošanas dienai (54 mēneši) atbildētājs ir izmaksājis tikai Ls 3530,00, bet saskaņā ar Vienošanos par šo laika posmu atbildētājam bija jāizmaksā Ls 5400,00, līdz ar to uz prasības iesniegšanas dienu ir izveidojies uzturlīdzekļu parāds Ls 1870,00.

Prasība pamatota ar Civillikuma 177., 179., 1587.pantiem.

2012.gada 10.decembrī Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā saņemti atbildētāja /pers. G/ rakstveida paskaidrojumi par prasību (l.l. 18-22), kuros norādīts, ka atbildētājs prasību neatzīst pilnībā.

Paskaidrojumos norādīts, ka saskaņā ar likumu ikvienam bērnam ir tiesības no abiem vecākiem saņemt uzturlīdzekļus, un konkrētajā gadījumā atbildētājs nepārtraukti ir sniedzis prasītājai gan finansiālu, gan mantisku atbalstu. Atbildētājs nepiekrīt prasītājas apgalvojumam, ka kopš 2008.gada maija līdz prasības sagatavošanas dienai viņš nav sniedzis uzturlīdzekļus pietiekošā apmērā, jo

paskaidrojumiem pievienotie konta izraksti un čeki apliecina, ka atbildētājs meitas uzturam ne tikai maksājis paredzēto uzturlīdzekļu summu, bet daudzkārt pat pārmaksājis prasītājas minētajā Vienošanās noteikto uzturlīdzekļu apmēru.

Paskaidrojumos norādīts, ka 2008.gadā atbildētājs reāli sniedzis uzturlīdzekļus Ls 2040,37 apmērā – prasītājai pārskaitīts Ls 1470,00, čeki Ls 500,37, kabatas nauda meitai Ls 70,00.

2009.gadā Ls 1611,10 apmērā - prasītājai pārskaitīts Ls 940,00, čeki Ls 601,10, kabatas nauda meitai Ls 70,00.

2010.gadā Ls 1957,13 apmērā - prasītājai pārskaitīts Ls 720,00, čeki Ls 1167,13, kabatas nauda meitai Ls 70,00.

2011.gadā Ls 2508,29 apmērā - prasītājai pārskaitīts Ls 680,00, čeki Ls 1683,29, meitai kabatas nauda Ls 70,00, nauda skolas pusdienām Ls 75,00.

2012.gadā (līdz 02.12.2012) Ls 1680,28 apmērā - prasītājai pārskaitīts Ls 220,00, čeki Ls 1176,28, kabatas nauda Ls 60,00, pusdienas Ls 160,00, uz meitas kontu Ls 64,00, kopā samaksāts Ls 9797,17.

Ņemot vērā minēto, atbildētājs uzskata, ka aplama ir prasītājas norāde, ka uz prasības iesniegšanas dienu ir izveidojies uzturlīdzekļu parāds Ls 1870,00 apmērā, jo atbildētājs šo gadu laikā, sākot no 2008.gada līdz pat 2012.gada 2.decembrim ieskaitot, uzturlīdzekļus ir pārmaksājis, jo uzturlīdzekļu summa ir pārsniegusi Ls 3797,17.

Paskaidrojumos norādīts, ka atbildētājs, neskatoties uz to, ka viņa ienākumi šobrīd ir mazi un finansiālā situācija sliktāka kā jebkad agrāk, viņš savu iespēju robežās regulāri ir sniedzis atbalstu meitas uzturam gan finansiālā, gan mantiskā veidā, pērkot meitai dažādas lietas, kas viņai nepieciešamas (visu skolai nepieciešamo, medikamentus, maksājot par viņas pusdienām skolā, pērkot apģērbu un apavus, vedot meitu un apmaksājot viņas izklaides pasākumus, sedzot meitas mobilā telefona izmaksas, pērkot rotaļlietas, tai skaitā, velosipēdus, skrituļslidas u.c., tajā skaitā arī kabatas nauda, higiēnas preces - dušas želejas, šampūnus, smaržas, zobu birstes u.c., dāvanas - gan dzimšanas un vārda dienās, gan svētkos, gan arī dāvanas, meitai ejot uz dzimšanas dienām pie draugiem), kā arī ņemot līdzi ceļojumos. Uzskata, ka minētos apgalvojumus apliecina paskaidrojumiem pievienotie čeki.

Paskaidrojumos norādīts, ka atbildētājs kopš 2012.gada 1.aprīļa līdz pat šim brīdim apmaksā meitas /pers. H/ SIA ``Bite Latvija`` priekšapmaksas kartes maksājumus, un meita arī kopš 2012.gada oktobra mēneša ir sākusi apmeklēt basketbola pulciņu, kuru apmaksā atbildētājs. Laikā no 2005.gada 16.decembra līdz pat 2008.gada 29.aprīlim atbildētājs regulāri maksājis uzturlīdzekļus meitas uzturam, pārskaitot tos uz prasītājai piederošās un vadītās SIA ``Menedžeru palāta`` kontu, kopsummā Ls 1850,00 apmērā, bet no 2008.gada maija līdz pat paskaidrojumu sniegšanas brīdim meitas uzturam regulāri pārskaita naudu uz prasītājas kontu. Norāda, ka šī gada novembra sākumā atvēris kontu uz meitas vārda, kurā ieskaita naudas līdzekļus, lai meita varētu nopirkt sev ikdienā nepieciešamo pārtiku, higiēnas lietas un kancelejas preces, un tie tieši ir maksājumi meitas uzturam saskaņā ar Civillikuma 177., 179.pantiem.

Paskaidrojumos norādīts, ka atbildētājs uztur ar meitu ciešus kontaktus, vadā viņu uz dažādiem izklaides pasākumiem, svin kopā viņas dzimšanas dienas, ved ceļojumos, un, savu iespēju robežās, vienmēr ir rūpējies par meitu. Minēto faktu apliecināšanai lūdz izsaukt uz tiesu un nopratināt lieciniekus.

Bez tam, atbildētājs paskaidrojumos norādījis, ka nepiekrīt arī prasītājas pieprasītajam uzturlīdzekļu apmēram Ls 100,00, jo prasības pieteikumā nav norādīts ne uzturlīdzekļu apmēra aprēķins, ne iesniegti jelkādi pierādījumi par šādas naudas summas izlietojumu, un prasītāja nav pierādījusi piedzenamās summas apmēru.

Atsaucoties uz Civillikuma 179.pantu, atbildētājs norādījis, ka vecāku pienākums uzturēt bērnu nozīmē ``samērā`` ar katra vecāka finansiālajām iespējām, proporcionālu attiecību starp abu vecāku mantas stāvokli. Atbildētājs norādījis, ka gan iepriekšējā darba vietā, gan arī pašreizējā darba vietā viņa darba alga ir zema, ko apliecina izziņas no Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras – vidēji Ls 200 mēnesī.

Paskaidrojumos bez tam norādīts, ka atbildētājs ir precējies ar tagadējo sievu /pers. K/, un viņam ir vēl viens nepilngadīgs bērns – /pers. L/, kas arī ir jāapgādā, bet ienākumi ir ļoti mazi. Sieva /Pers. M/ ir tā, kura gūst nepieciešamos ienākumus, lai segtu ģimenes uzturēšanas izdevumus, un viņas vidējā darba alga ir Ls 887 mēnesī.

Paskaidrojumos norādīts, ka atbildētājam nepieder transportlīdzekļi, kapitāla daļas, akcijas vai uzkrājumi bankas kontā, savukārt prasītājas mantiskais stāvoklis ir nemainīgi labs. Atbildētājs uzskata, ka viņš nevar maksāt prasītājas pieprasītos uzturlīdzekļus, un lūdz tiesu noteikt uzturlīdzekļus Ministru kabineta noteiktajā minimālajā apmērā. Ja otra vecāka mantas stāvokļa samērs ir sliktāks, tad arī uzturlīdzekļu došanas iespējas ir zemākas.

2013.gada 26.februārī atbildētājs iesniedza tiesā papildinājumus paskaidrojumiem (l.l. 192-193), kuros atsauc lūgumu tiesas sēdē nopratināt lieciniekus.

Šajos papildinājumos atbildētājs norādījis, ka viņa sieva /pers. M/ ir smagi slima – 2013,.gada 4.februārī viņai veikta operācija (dzemdes kakla plakanšunu vēzis), kas atstāja neatgriezeniskas sekas un sievas reproduktīvo sistēmu un pēc operācijas kaite nav izārstēta. Ģimenes kopīgais mantiskais stāvoklis jau pirms kāda laika bija, patreiz ir un uz nenoteiktu laiku nākotnē būs būtiski samazināts. Neskatoties uz minēto, atbildētājs norāda, ka arī nākotnē viņš savu iespēju robežās uzturēs savu meitu /pers. H/, ne tikai veicot naudas iemaksas prasītājas naudas kontā bankā, bet arī kā līdz šim veicot izdevumus, pavadot laiku kopā ar meitu, un iespēju robežās apmaksājot citus meitai nepieciešamos izdevumus un iedodot kabatas naudu.

Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 27.marta spriedumu (l.l. 199-205) prasība tika apmierināta daļēji un tiesa nosprieda piedzīt no /pers. G/ par labu /pers. F/ uzturlīdzekļu parādu Ls 1670,00 un piedzīt no /pers. G/ par labu /pers. F/ līdzekļus bērna /pers. H/ uzturam Ls 100,00 ik mēnesi, sākot no 2012.gada 2.novembra līdz bērna pilngadībai, ieskaitot piedzīto uzturlīdzekļu maksājumos tos maksājumus, kurus /pers. G/ veicis pēc prasības iesniegšanas tiesā, t.i., 2012.gada 2.novembra. Ar minēto spriedumu prasība tika noraidīta daļā par izdevumu piedziņu summā Ls 90,00, kā arī tiesa atzina, ka nav pamata noteikt

sprieduma nekavējošu izpildi. Bez tam, ar minēto tiesas spriedumu no /pers. G/ valsts labā tika piedzīt valsts nodeva Ls 279,80 un tiesas izdevumi Ls 3,06.

Pirmās instances tiesa tika atzinusi, ka lietā nav strīda par to, ka nepilngadīgās /pers. H/, dzimušas/datums/, vecāki ir prasītāja /pers. F/ un atbildētājs /pers. G/, kā arī nav strīda par to, ka pušu laulība ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas /datums/spriedumu ir šķirta, un nepilngadīgās /pers. H/ ikdienas aizgādību realizē /pers. F/ Melzoba.

Spriedumā norādīts, ka no lietas materiāliem izriet, ka puses 2004.gada 2.martā noslēgušas Vienošanos par uzturlīdzekļu noteikšanu, kurā līdzēji vienojušies par uzturlīdzekļu summu Ls 100,00 par vienu mēnesi, par uzturlīdzekļu maksātāju atzīstot /pers. G/.

Attiecībā uz atbildētāja paskaidrojumiem tiesas sēdē, ka šī vienošanās bija tikai projekts un puses paredzējušas citu uzturlīdzekļu summu, pirmās instances tiesa tika atzinusi, ka atbildētājs saviem apgalvojumiem pierādījumus nav iesniedzis un likumā noteiktajā kārtībā šo vienošanos nav apstrīdējis, un no rakstveida paskaidrojumiem izriet, ka atbildētājs sākotnēji pildījis ar šo vienošanos pielīgto saistību.

Spriedumā norādīts, ka Civillikums neaizliedz vecākiem jebkādā veidā vienoties par materiālās palīdzības nodrošināšanu bērna audzināšanai un tas nav pretrunā ar Latvijas Republikas Bērnu tiesību aizsardzības likuma, ANO Bērnu tiesību deklarācijas un Bērnu tiesību konvencijas normām.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka tā kā uzturlīdzekļu maksāšanas pienākumu regulē likums, pušu Vienošanās konkrētajā gadījumā ir radījusi uz likuma pamatotu saistību (Civillikuma 177., 179.pants) (SKC-729/2007; SKC-1126/2010).

Attiecībā uz atbildētāja izteiktajiem argumentiem, ka viņa materiālais stāvoklis ir pasliktinājies un viņam tādēļ nav iespējams maksāt Ls 100,00 ik mēnesi, pirmās instances tiesa atsaukusies uz Civillikuma 1587.pantu, kas nosaka, ka arī vēlāk radušās izpildīšanas grūtības nedod vienai pusei tiesību atkāpties no līguma, kaut arī atlīdzinot otrai zaudējumus.

Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka pēc Vienošanās noslēgšanas atbildētājs uzņemtās saistības ir veicis tikai daļēji, t.i. pēc tiesas veiktā aprēķina kopš 2008.gada maija līdz 2012.gada 30.oktobrim nav veicis maksājumus Ls 1670,00 apmērā. Pirmās instances tiesa atzinusi, ka par minēto laika posmu maksājumu kopsummai bija jābūt Ls 5200,00, bet no lietā esošajiem pierādījumiem izriet, ka maksājumi veikti Ls 3530,00 apmērā, līdz ar ko uzturlīdzekļu parāds Ls 1670,00 apmērā piedzenams no atbildētāja prasītājas labā.

Spriedumā norādīts, ka tiesa, apmierinot prasību daļā par uzturlīdzekļu parāda piedziņu, pievienojas prasītājas pārstāvja argumentam, ka atbildētāja iesniegtie čeki nav identificējami ar pušu meitu /pers. H/, īpaši ņemot vērā faktu, ka atbildētājam ir vēl viena meitu, un turklāt, neraugoties uz Vienošanos par uzturlīdzekļu apmēru, atbildētājam nav liegts papildus rūpēties par bērnu Civillikuma 177.panta izpratnē.

Vienlaicīgi pirmās instances tiesa atzinusi, ka ir apmierināms arī prasījums par turpmāku uzturlīdzekļu piedziņu ik mēnesī Ls 100,00 apmērā, kas ietverta Pušu Vienošanās 2.punktā, jo minētā Vienošanās likumā noteiktā kārtībā nav apstrīdēta.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka tā kā uzturlīdzekļu maksāšanas pienākumu regulē likums, un pušu labprātīgā Vienošanās ir radījusi uz likumu pamatotu saistību, tiesai nav pamata pārvērtēt turpmāk maksājamo uzturlīdzekļu apmēru, jo atbildētājam ir pienākums saistības izpildīt arī turpmāk to uzņemtajā apmērā, t.i. saskaņā ar Vienošanās 2.punktu maksāt bērna uzturam Ls 100,00 ik mēnesi līdz bērna pilngadībai.

Bez tam pirmās instances tiesa, atzīstot par vispārzināmu faktu par augstā ēnu ekonomikas rādītāju valstī, kritiski novērtējusi atbildētāja apgalvojumus, ka strādājot par loģistikas tehnisko speciālistu, viņa darba samaksa ir tikai Ls 300,00 mēnesī.

Pirmās instances tiesa savā spriedumā atsaukusies uz judikatūras atziņām:

Augstākās tiesas Senāts 2010.gada 27.oktobra spriedumā lietā nr. SKC-1126 ir atzinis, ka Civillikumā norādītais par vecāku mantas stāvokli nav uzskatāms par likumā dotu atļauju atkāpties no līguma Civillikuma 1589.panta izpratnē, jo Civillikuma 179.pants vispār nerunā par kādām līgumiskām attiecībām. Minētā tiesību norma (Civillikuma 179.pants) varētu tikt piemērota, ja atbildētājs celtu prasību par vienošanās grozīšanu, proti, par uzturlīdzekļu apmēra grozīšanu, atsaucoties uz materiālā stāvokļa pasliktināšanos, kas, izvērtējot pierādījumus lietā, tiesai būtu izšķirams. Taču, tā kā atbildētājs šādu prasību nav cēlis, tad ar ierunu vien uzturlīdzekļu apmērs nav grozāms. Minētā jautājuma izlemšana skar bērnu tiesības, starp pusēm pastāv strīds par uzturlīdzekļu apmēru, kas var tikt izšķirts, ceļot prasību. Taču, kamēr maksājamo uzturlīdzekļu apmērs nav grozīts vienošanās vai tiesas ceļā, atbildētājam līgums ir jāpilda. To, ka vienošanās starp vecākiem notiek tikai par maksājumu apmēru un ka jautājumā par vienošanās noteiktā uzturlīdzekļu apmēra samazināšanu ir ceļama prasība, Senāts jau ir norādījis spriedumā līdzīgā lietā nr.SKC-729/2007.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka tā kā prasītājai ir tiesības regulāri – ik mēnesi saņemt uzturlīdzekļu maksājumus, lai aizsargātu bērna intereses, tad /pers. F/ prasība par turpmāku uzturlīdzekļu piedziņu pušu nolīgtajā Ls 100,00 apmērā, ir apmierināma, paredzot, ka gadījumā, ja pēc prasības celšanas tiesā atbildētājs ir veicis uzturlīdzekļu maksājumus, tad tie ir iekļaujami piedzītajos.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka nav pamata noteikt nekavējošu sprieduma izpildi, ko šādai nepieciešamībai pierādījumi nav gūti.

Attiecībā uz prasītāja pārstāvja lūgumu piedzīt no atbildētāja prasītājas labā izdevumus par juridisko palīdzību Ls 90,00, kas pamatots ar Civilprocesa likuma 33., 44.pantiem, pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Civilprocesa likuma 44.panta noteikumiem, tika atzinusi, ka lietā nav iegūti pierādījumi par izdevumiem advokāta palīdzības samaksai Ls 90,00 apmērā, un tiesai nav pamata paplašināti tulkot minētās procesuālās normas, līdz ar ko minētais prasījums ir noraidāms.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 35.panta pirmās daļas 1., 3.punktu un 42.panta nosacījumiem, pirmās instances tiesa atzinusi, ka no atbildētāja valsts labā ir piedzenama valsts nodeva Ls 279,80 un ar lietas izskatīšanu saistīti izdevumi Ls 3,06.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza atbildētājs /pers. G/ (l.l.208-212), norādot, ka tiek pārsūdzēts pilnā apmērā, jo tiesa, taisot spriedumu, ir nepareizi novērtējusi ar šo lietu saistītos faktiskos apstākļus, pušu iesniegtos pierādījumus, nepareizi interpretējusi tiesību normas, nav ņēmusi vērā tiesību normas, kas tai bija jāņem vērā.

Attiecībā uz pirmās instances tiesas konstatēto, ka puses 2004.gada 2.martā noslēgušas vienošanos par uzturlīdzekļu noteikšanu, apelators ir norādījis, ka tas neatbilst patiesībai un neatbilst lietas materiāliem, jo viņš nekad (ne rakstveidā, ne mutvārdos) nav atzinis, ka 2004.gada 2.martā ar prasītāju būtu noslēguši vienošanos par uzturlīdzekļu noteikšanu Ls 100,00 apmērā, kā arī nekad nav atzinis, ka ir pildījis ``ar vienošanos pielīgto saistību``, un arī no lietas materiāliem nav iespējams konstatēt, ka puses 2004.gada 2.martā būtu noslēgušas jebkādu vienošanos.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka rakstveida paskaidrojumos pie prasības pieteikuma atbildētājs apzīmējis prasītājas norādīto ``vienošanos`` kā ``prasītājas minēto vienošanos`` (nevis kā ar prasītāju noslēgto vienošanos), ko arī apstiprina tiesa, pretēji sprieduma motīvu daļai sprieduma aprakstošajā daļā norādot ``... atbildētājs meitas uzturam ne tikai maksājis paredzēto uzturlīdzekļu summu, bet arī daudzkārt pārmaksājis prasītājas minētajā vienošanās noteikto uzturlīdzekļu apmēru`` (sprieduma 2.lapa, 2.rindkopa).

Apelators norāda, ka arī tiesas sēdē viņš tika paskaidrojis, ka ``laulība starp viņu un prasītāju tika šķirta 2005.gadā un tad vienojāmies par uzturlīdzekļu apmēru (...) Ls 50,00, kā arī paskaidrojis, ka prasītājas norādītā vienošanās`` bija projekts uz konkrēto brīdi`` (tiesas sēdes protokols; 195.lietas lapa), kas ir 2004.gada marts, kad puse vēl dzīvoja laulāto kopdzīvi. Norāda, ka 2013.gada 27.marta tiesas sēdē viņš tika paskaidrojis, ka viņa rīcībā nav šādas vienošanās un arī lietas materiālos šāda dokumenta nav. Uz tiesas uzdotajiem jautājumiem atbildētājs tika paskaidrojis, ka viņš šo vienošanos nav apstrīdējis, bet atbildētājs līdz pat prasības saņemšanai nav zinājis, ka viņam pastāv vienošanās par Ls 100 maksājumu meitas /pers. H/ uzturam. Atbildētājs neatzīst prasītājas tiesā iesniegto gaismas kopiju par it kā noslēgtu rakstveida vienošanos, līdz ar ko viņam nav bijis un nav ko apstrīdēt. Atbildētājs netika apstrīdējis tiesas norādīto it kā noslēgto vienošanos, jo nav strīdus priekšmeta - nepastāv vienošanās par uzturlīdzekļiem meitas uzturam Ls100,00 apmērā.

Atbildētājs, atsaucoties uz Civilprocesa likuma 110.panta, 111.panta otrās daļas un Dokumentu juridiskā spēka likuma 5.panta nosacījumiem, norādījis, ka prasītāja tiesā nav iesniegusi nevienu pierādījumu savam apgalvojumam par it kā noslēgto vienošanos meitas uzturam Ls 100 apmērā.

Apelators pretēji tiesas secinātajam, norāda, ka viņš ir iesniedzis pierādījumus tam, ka prasītājas minētā vienošanās ir bijusi tikai projekts, un bez tam atbildētājs uzskata, ka viņš nevar iesniegt pierādījumus par to, kas neeksistē (vienošanās par uzturlīdzekļiem Ls 100 apmērā), bet var iesniegt vienošanos par to, kas eksistē - t.i. mutvārdu vienošanos maksāt uzturlīdzekļus Ls 50,00, ko apstiprina pušu darbības. Atbildētājs ir iesniedzis konta izdrukas, no kurā redzams, ka laika posmā no 205.gada decembra līdz 2007.gada novembrim ir maksājis Ls 50 kopīgās meitas uzturam, kas pierāda atbildētāja apgalvojumu, ka viņš ar prasītāju bija vienojies par šādu uzturlīdzekļu apmēru. Uzskata, ka atbildētāja norādīto vienošanos apstiprina arī fakts, ka prasītāja nekad nav apstrīdējusi maksājumus par minēto laika posmu.

Apelators uzskata, ka no minētā ir redzams, ka tiesa, neņemot vērā procesuālās un materiālās tiesību normās noteikto par pierādījumiem un to iesniegšanu, ir atzinusi prasītājas minēto par pierādītiem lietas apstākļiem, bet atbildētāja minēto un iesniegtos pierādījumus pilnībā nav ņēmusi vērā.

Uzskata, ka tiesa nav arī ievērojusi Civilprocesa likuma 97.panta 2. un 3.daļā noteikto – t.i. nav norādījusi, kāpēc nav ņemti vērā atbildētāja iesniegtie pierādījumi.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesas norāde, ka tā pievienojas prasītāja pārstāvja argumentam, ka atbildētāja iesniegtie čeki nav identificējami ar meitu /pers. H/, neatbilst Civilprocesa likuma 97.panta nosacījumiem, jo tiesai nav jāpievienojas kādas puses apgalvojumiem. ja tiesa nebūtu pievienojusies prasītāja argumentiem, bet iepazinusies ar atbildētāja iesniegtajiem pierādījumiem un novērtējusi tos kopsakarībā ar citiem atbildētāja iesniegtajiem pierādījumiem, tiesa, iespējams, nonāktu pie citiem secinājumiem, nekā minēts spriedumā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka meita /pers. H/ ir dzimusi/datums/, bet atbildētāja meita /pers. L/ ir dzimusi/datums/, līdz ar ko abām meitām ir 3 gadu starpība, kas bērnībā ir liela atšķirība. Un bez tam pievienotajos čekos ir atzīmēts, kādi tieši izdevumi ir veikti kuram bērnam. Bez tam 2009.gadā meita /pers. H/ jau gāja skolā, bet /pers. L/ nē, līdz ar ko izdevumi skolai var būt vienīgi meitas /pers. H/ vajadzībām. Bez tam atbildētājs čekus sāka krāt tikai tad, kad konstatēja, ka prasītāja saņemto naudu tērē nevis meitas, bet savām vajadzībām.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa, atbilstoši Civilprocesa likuma 97.panta nosacījumiem, nav ņēmusi vērā atbildētāja argumentus un pierādījumus par viņa materiālo stāvokli – t.i. par izdevumiem, kas saistīti ar atbildētāja sievas un otras meitas mātes saslimšanu, kā rezultātā samazinās ģimenes ienākumi, bet izdevumi palielinās, jo atbildētāja apgādībā ir otra meita /pers. L/ un sievas darba spējas ir ierobežotas.

Apelators uzskata, ka ir dīvains tiesas spriedumā minetais konstatējums, kurā tiesa atzīst par vispārzināmu faktu augsto ekonomikas rādītāju, kritiski vērtējot atbildētaja ``apgalvojumus, ka strādajot par loģistikas tehnisko speciālistu (...) darba samaksa ir vien Ls 300 mēnesī`` (sprieduma 5.lapas 6.rindkopa``). Apelatots šajā sakarā norādījis, ka lietas materiāli nesatur ``viņa apgalvojumus``, bet VSA Pierīgas nodaļas 2012.gada 26.novembra ``Paziņojumu par valsts sociālās apdrošināšanas informācijas sistēmā uzkrātajiem datiem`` (nr.2/29539913).

Apelators uzskata, ka pirmās instances tiesas tiesnese ar apgalvojumu, ka atbildētāja sniegtā informācija VSAA par viņa ieņēmumiem neatbilst patiesībai, rupji pārkāpj Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā un citos normatīvajos aktos iedibināto principu – nevainīguma prezumciju, vai arī šāds apgalvojums liecina, ka tiesnesei nebija zināmi lietas materiāli un to saturs.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka atbildētājs nepārtraukti meklē piemērotu darbu ar labākiem ienākumiem, tomēr viņa iespējas

darba meklējumos ir ierobežotas ne tikai sakarā ar valstī valdošo ekonomisko krīzi, bet arī ar nepieciešamību strādāt darbu, ko var savienoit ar ikdienas rūpēm par meitu /pers. L/, jo meitas mātes iespējas rūpēties par bērnu ir ierpbežotas viņas smagās slimības dēļ. Bez tam atbildētajam ir jārūpējas arī par savu sievu un meitas māti viņas smagās slimības dēļ.

Apelatots uzskata, ka tiesa pretēji Civilprocesa likuma 97.panta noteiktajam arī nav vērtējusi atbildētāja argumentus saistībā ar to, ka prasītāja nav norādījusi, kādām /pers. H/ vajadzībām viņa izmantos prasītos naudas līdzekļus. Uzskata, ka tiesību normu mērķis, kas nosaka tiesības saņēmt uzturlīdzekļus bērna uzturam, nav piešķiret tisības kādai personai (vienam no vecākiem) saņemt naudu, bet gan saņēmt naudas līdzekļus, kas tiks izlietoti bērna uzturam.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka atbildētājam meitas vajadzības ir zinamas un ir arī zināms, kādā apmērā prasītājai maksātās naudas summas tiek izlietotas meitas vajadzībām. Uzskata, ka faktu, ka atbildētajam nākas izdot naudas līdzekļus meitas /pers. H/ apģērbam, skolas un ārpusskolas vajadzībām, pierāda lietas materiāliem pievienotie čeki, no kuriem ir identificājami izdevumi meitas /pers. H/ vajadzībām. Ņemot vērāmināto apelatoram ir šaubas par prasības iesniegšanas patiesajiem motīviem un tieši tādēļ atbildētajs ir norādījis, ka prasītāja nav pievienojusi uzturlīdzekļu aprēķinu vai pierādījumus naudas līdzekļu izlietojumam.

Apelators uzskata, ka prasītāja iesniegusi tiesā prasību bez jebkāda likumiska pamatojuma par vēlmi saņemt Ls 1870, un tiesa, neņemot vērā Latvijas Republikā spēka esošās tiesību normas, ir šādu prasību apmierinājusi.

Ņemot vērā visu augstākminēto, uzskata, ka tisa nav izskatījusi lietu atbilstoši Latvijas Civilprocesa likuma normām, vispārīgiem tiesību principiem un civilprocesa principiem, nav ņēmusi vērā materiālo tiesību normas, kā arī atbildētajam ir šaubas par pirmās instances tiesas tiesneses objektivitāti izskatot prasītājas prasību par uzturlīdzekļu piedziņu.

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Civilprocesa likuma 33., 41., 44., 413., 414., 415., 416., 426.pantiem lūdz izskatīt lietu pēc būtības un noraidīt prasītājas prasību pilnībā un piedzīt no prasītājas atbildētāja labā tiesāšanās izdevumus.

Apelācijas instances tiesas sēdēs 2013.gada 2.decembrī prasītājas /pers. F/ pārstāvis uz pilnvaras pamata /pers. R/ prasību uzturēja, bet apelācijas sūdzību neatzina. Apstiprināja prasības pieteikumā un arī 2013.gada 28.oktobra tiesas sēdē minētos argumentus. Papildus paskaidroja, ka pušu starpā noslēgtā vienošanās netiek pildīta, līdz ar ko parāds aug.

Atbildētājs /pers. S/ tiesas sēdē apelācijas sūdzību uzturēja, prasību neatzina un apstiprināja apelācijas sūdzībā, paskaidrojumos par prasību un 2013.gada 28.oktobra tiesas sēdē minētos argumentus. Papildus paskaidroja, ka šķiroties ar prasītāju, tika vienojies par uzturlīdzekļiem Ls 50,00 mēnesī. Viņa patreizējie ienākumi ir Ls 300,00 mēnesī, viņam ir jāapgādā slimā sieva un otra meita, līdz ar ko viņa materiālais stāvoklis neļauj viņam maksāt uzturlīdzekļus Ls 100,00 mēnesī. Neatceras, ka 2004.gada 2.martā būtu parakstījis vienošanos par uzturlīdzekļiem, un uzskata, ka nekāda vienošanās starp pusēm nav slēgta.

Atbildētāja /pers. G/ Melzoba juridiskās palīdzības sniedzējs zvērināts advokāts /pers. E/ tiesu debatēs pauda viedokli, ka gala vienošanās bija par uzturlīdzekļu apmēru Ls 50,00, jo prasītāja tādu summu ir pieņēmusi. Uzskata, ka puses ir vienojušās par šādiem grozījumiem.

Motīvu daļa

Civillietu tiesu kolēģija, uzklausījusi pušu paskaidrojumus tiesas sēdē un atbildētāja juridiskās palīdzības sniedzēja zvērināta advokāta /pers. E/ viedokli tiesu debatēs, izvērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma.

Civilprocesa likuma 426.panta pirmaja daļā ir noteikts, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apmērā, kā lūgts šajās sūdzībās.

No prasības pieteikuma redzams, ka prasītāja lūgusi piedzīt no atbildētāja prasītājas labā uzturlīdzekļu parādu Ls 1870,00, bet pirmās instances tiesa šo prasījumu faktiski ir apmierinājusi daļēji, jo uzturlīdzekļu parāds piedzīts summā Ls 1670,00.

Tā kā prasītāja pirmās instances tiesas spriedumu šajā daļā, ne arī daļā, ar ko noraidīts prasījums par tiešāšanās izdevumu piedziņu Ls 90,00 apmērā, nav pārsūdzējusi, tiesu kolēģija, ņemot vērā Civilprocesa 426.panta pirmās daļas nosacījumus, atzīst, ka lieta izskatāma pēc būtības daļā par uzturlīdzekļu parāda piedziņu summā Ls 1670,00 un daļā par turpmāku uzturlīdzekļu piedziņu Ls 100,00 apmērā.

Savukārt Civilprocesa likuma 432.panta piektajā daļā ir noteikts, ka sprieduma motīvu daļā norāda šā likuma 193.panta piektajā daļā minētos apstākļus, kā arī motivē attieksmi pret pirmās instances tiesas spriedumu. Ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākas instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pamatojoties uz minēto tiesību normu, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 27.marta spriedums ir pareizs un lietas apstākļiem atbilstošs, līdz ar ko Civillietu tiesu kolēģija pievienojas šī sprieduma motivācijai un neatkārto minētos argumentus.

Tiesu kolēģija atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka 2000.gada 30.augusta ir dzimusi /pers. H/, kuras māte ir /pers. F/ un tēvs - /pers. G/ (l.l. 6).

Tāpat lietā nav strīdā par to, ka pušu laulība tika reģistrēta/datums/, bet šķirta ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas /datums/spriedumu.

Tiesu kolēģija, novērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst par pierādītu faktu, ka /Pers. G/ un /pers. F/ 2004.gada 2.martā noslēguši

Vienošanos (l.l. 8), saskaņā ar kuru /pers. G/ Melzobs apņēmies sākot no šīs Vienošanās parakstīšanas brīža līdz līdz meitas /pers. H/ pilngadībai maksāt /pers. F/ uzturlīdzekļus meitas uzturam Ls 100,00 ik mēnesi.

Lai gan atbildētājs apelācijas sūdzībā un tiesas sēdē tika paskaidrojis, ka nekāda vienošanās par uzturlīdzekļu maksājumiem pušu starpā nav bijusi noslēgta un prasītājas norādītā 2004.gada 2.marta Vienošanās esot bijusi tikai projekts, tiesu kolēģija atzīst, ka lietā ir iegūti objektīvi pierādījumi tam, ka 2004.gada 2.martā šāda Vienošanās starp pusēm tiešām tika noslēgta.

Civillietas nr. 54804/C-333/05 materiālos - t.i. /pers. F/ un /pers. G/ pieteikumā par laulības šķiršanu, kas tika izprasīta no Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas, atrodas augstākminētās Vienošanās noraksts (l.l. 6).

Tā kā Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesnese ar savu parakstu ir apliecinājusi, ka noraksts ir pareizs, tiesu kolēģijai nav pamata apšaubīt faktu, ka tiesas sēdē ir ticis uzrādīts minētās Vienošanās oriģināls. Minēto Vienošanos ir parakstījusi gan prasītāja, gan atbildētājs, līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka šī Vienošanās būtu bijusi tikai projekts.

Pie šādiem apstākļiem nav pamata apšaubīt faktu, ka puses savā starpā tiešām minēto Vienošanos tika noslēgušas.

Tiesu praksē (LR Augstākās tiesas Tiesu prakses 2012.gada apkopojumā ``Par tiesu praksi strīdu izskatīšanā par aizgādības (kopīgas, atsevišķas, ikdienas) un saskarsmes tiesībām un uzturlīdzekļiem bērnam``10.punktā dots atzinums, ka šādam labprātīgi parakstītam Vienošanās aktam kā civiltiesiskam darījumam ir tiesiska nozīme, jo tas rada noteiktas juridiskas sekas, proti, pienākumu abām pusem respektēt un pildīt tiesiski noslēgtā līguma noteikumus.

Minētās Vienošanās 4.punktā ir noteikts, ka uzturlīdzekļu maksājumu summu /pers. G/ maksā /pers. F/ katru mēnesi, maksājumu veicot ar pārskaitījumu uz /pers. F/ norādīto bankas kontu, vai veicot maksājumu skaidrā naudā.

Tātad minētā Vienošanās uzliek atbildētājam par pienākumu uzturlīdzekļus meitas /pers. H/ uzturam maksāt vai nu pārskaitot uz /pers. F/ kontu, vai maksājot skaidrā naudā.

Tiesu kolēģija, izvērtējusi lietas materiālos esošos pierādījumus – t.i. /pers. F/ konta pārskatus par laika periodu no 2008.gada maija līdz 2012.gada oktobrim (l.l. 9-11), atzīst par pamatotu pirmās instances tiesas secinājumu, ka minētajā laika posmā atbildētājs prasītajai meitas /pers. H/ uzturam ir pārskaitījis naudu summā Ls 3530,00, kaut gan saskaņā ar minētās Vienošanās nosacījumiem uzturlīdzeklu summai šajā laika posmā būtu bijis jabūt Ls 5200,00.

Pie šādiem apstākļiem tiesu kolēģija atzīst, ka atbildētāja uzturlīdzekļu parāds pēc minētās Vienošanās par laika posmu no 2008.gada jūnija līdz 2012.gada oktobrim sastāda Ls 1670,00.

Apstāklis, ka atbildētājs papildus uzturlīdzekļu maksājumiem, kas pārskaitīti uz prasītājas kontu, ir pircis meitai /pers. H/ mācību līdzekļus un citas preces, neatbrīvo viņu no pienākuma maksāt uzturlīdzekļus saskaņā ar minēto Vienošanos, jo atbildētājam, kā to pamatoti norādījusi pirmās instances tiesa, nav liegts papildus rūpēties par bērnu Civillikuma 177.panta izpratnē.

Ņemot vērā augstākminēto, tiesu kolēģija atzīst, ka no atbildētāja prasītājas labā piedzenams uzturlīdzekļu parāds summā Ls 1670,00.

Tā kā atbildētājs labprātīgi pilnā apmērā nepilda minētās Vienošanās nosacījumus, tiesu kolēģija atzīst, ka apmierināms ir arī prasījums par turpmāku uzturlīdzekļu piedziņu ik mēnesi Ls 100,00 apmērā.

No atbildētāja apelācijas sūdzības un paskaidrojumiem tiesas sēdē izriet, ka atbildētāja materiālais stāvoklis neatļauj viņam meitas /pers. H/ uzturam maksāt lielāku summu nekā Ls 50,00, jo atbildētāja mantiskais stāvoklis, ņemot vērā to apstākli, ka viņa apgādībā atrodas arī otra meita un viņa tagadējā sieva smagi slimo un līdz ar ko viņas darba spējas ir ierobežotas, ir pasliktinājies.

Gan tiesu praksē (LR Augstakās tiesas tiesu prakses 2012.gada apkopojums ``Par tiesu praksi strīdu izskatīšanā par aizgādības (kopīgas, atsevišķas, ikdienas) un saskarsmes tisībām un uzturlīdzekļiem bērnam``, gan judikatūrā (LR Augstākās tiesas Senāta 2010.gada 27.oktobra spriedums lietā nr. SKC-1126/20010, 2013.gada 15.marta spriedums lietā nr. SKC-1229/2013) dots atzinums, ka tas apstāklis, ka atbildētāja mantas stāvoklis ir pasliktinājies, nenozīmē, ka saskaņā ar Civillikuma 1587.pantu viņam ir tiesības nepildīt nolīgto.

Civillikuma 179.pantā norādītais par vecāku mantas stāvokli nav uzskatāms par likumā dotu atļauju atkāpties no līguma Civillikuma 1589.panta izpratnē, jo Civillikuma 179.pants nerunā par kādām līgumiskām attiecībām, un šī tiesību norma (Civillikuma 179.pants) varētu tikt piemērota, ja atbildētājs celtu prasību par vienošanās grozīšanu.

Konkrētajā gadījumā atbildētājs šādu prasību nav cēlis, līdz ar ko tiesu kolēģija atzīst, ka tikai ar atbildētāja iebildumiem par to, ka viņa patreizējais mantas stāvoklis neļauj viņam maksāt uzturlīdzekļus Vienošanās minētajā apmērā, to apmērs nevar tikt grozīts. Kamēr maksājamo uzturlīdszekļu apmērs nav grozīts vienošanās vai tiesas ceļā, atbildētajam līgums ir jāizpilda.

Ņemot vērā augstākminēto, tiesu kolēģija atzīst, ka tiesai nav pamata vērtēt atbildētāja patreizējo mantisko stāvokli, jo viņš nekādu prasību par Vienošanās noteikto uzturlīdzekļu apmēra grozīšanu nav cēlis.

Lai gan tiesu kolēgijai, ņemot vērā augstākminētos argumentus, nebūtu jāvērtē atbildētāja mantiskais stāvoklis, tiesu kolēgija atzīst par nekorektiem pirmās instances tiesas secinājumus, ka atbildētāja apgalvojumi par viņa darba samaksu Ls 300,00 mēnesī būtu vērtējami kritiski.

Minētos atbildētāja ienākumus apliecina lietā esošā VSAA izziņa (l.l. 25), kurai nav pamata neticēt, bet citi pierādījumi, kas dotu pamatu apšaubīt atbildētāja ienākumus, tiesai nav iesniegti.

Pie apstākļiem, kad tiesa ir atzinusi, ka atbildētājam uzturlīdzekļi meitas /pers. H/ uzturam maksājami saskaņā ar augstākminēto Vienošanos, tiesu kolēģijai nav pamata vērtēt apelācijas sūdzībā minēto argumentu, ka prasītāja nav norādījusi, kādām meitas /pers.

H/ vajadzībām viņa izmantos pieprasītos naudas līdzekļus.

Tāpat tiesu kolēģija atzīst par nepamatotiem atbildētāja apelācijas sūdzībā un tiesas sēdē izteiktos argumentus, ka gala vienošanās starp pusēm ir bijusi par uzturlīdzekļiem Ls 50,00 mēnesī, jo prasītāja šādas summas ir pieņēmusi, līdz ar ko puses vienojušās par grozījumiem uzturlīdzekļu apmērā.

No minētā izriet, ka prasītājai gadījumā, ja viņa uzskatīja, ka uzturlīdzekļi Ls 50,00 apmērā ik mēnesi neatbilst 2004.gada 2.marta Vienošanās noteiktajam apmēram, viņai šos naudas maksājumus nevajadzēja pieņemt un vajadzēja atgriezt atbildētājam.

Tiesu kolēģijas ieskatā šāda atbildētāja nostāja neatbilst bērna interesēm, kas ir primāras.

Bez tam tiesu kolēģija atzīst, ka apstāklis, ka prasītāja cēlusi tiesā prasību par uzturlīdzekļu parāda un uzturlīdzekļu turpmāku piedziņu, liecina par to, ka prasītāju neapmierina atbildētāja maksātais uzturlīdzekļu apmērs Ls 50,00 mēnesī.

Ņemot vērā visu augstākminēto, tiesu kolēģija atzīst, ka prasība ir apmierināma tādā apmērā, kā to apmierinājusi pirmās instances tiesa – t.i. no atbildētāja prasītājas labā piedzenams uzturlīdzekļu parāds Ls 1670,00, kā arī turpmāk piedzenami uzturlīdzekļi Ls 100,00 apmēra ik mēnesi, sākot no prasības iesniegšanas brīža - t.i. 2012.gada 2.novembra.

Pie šādiem apstākļiem Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa objektīvi un vispusīgi ir novērtējusi lietas apstākļus un taisījusi tiem atbilstošu spriedumu, bet apelācijas sūdzībā minētie argumenti apstiprinājumu nav guvuši.

Tā kā prasītāja, ceļot tiesā konkrēto prasību, bija atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas, tiesu kolēģija, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 35.panta pirmās daļas 1. un 3punkta un 42.panta pirmās daļas nosacījumiem atzīst, ka no atbildētāja valsts ienākumos ir piedzenama valsts nodeva summā Ls 279,80, kā arī ar lietas izskatīšanu saistīti izdevumi, kas šajā lietā sastāda Ls 7,42.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204-1 panta nosacījumiem atbildētājam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei daļā par uzturlīdzekļu parāda un tiesas izdevumu samaksu- 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Pamatojoties uz 426., 430., 432., 433., 434.pantiem, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda:

prasību apmierināt.

Piedzīt no /pers. G/ (/personas kods/) par labu /pers. F/ (/personas kods/) uzturlīdzekļu parādu Ls 1670,00 (viens tūkstotis seši simti septiņdesmit lati 00 santīmi).

Piedzīt no /pers. G/ (/personas kods/) par labu /pers. F/ (/personas kods/) uzturlīdzekļus meitas /pers. H/ (/personas kods/) uzturam Ls 100,00 ik mēnesī, sākot no 2012.gada 2.novembra līdz meitas pilngadībai, ieskaitot piedzīto uzturlīdzekļu summā tos uzturlīdzekļu maksājumus, kurus /pers. G/ veicis pēc prasības iesniegšanas tiesā, t.i. pēc 2012.gada 2.novembra.

Piedzīt no /pers. G/ (/personas kods/) par labu valstij valsts nodevu Ls 279,80 (divi simti septiņdesmit deviņi lati 80 santīmi).

Piedzīt no /pers. G/ (/personas kods/) par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 7,42 (septiņi lati 42 santīmi), kas iemaksājami kontā Nr.LV51TREL2190458019000, saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja banka: Valsts kase, kods TRELLV22, iemaksas mērķis: ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, CA-2806-13.

Atbildētājam /pers. G/ noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei daļā par uzturlīdzekļu parāda un tiesas izdevumu samaksu, izskaidrojot, ka sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā daļā par valsts nodevas un ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu, maksājumu apliecinoši dokumenti ir jāiesniedz Rīgas apgabaltiesas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2013.gada 16.decembrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja L.Volberga

Tiesneses I.Bērziņa

L. Gavare